

Suplement de Cultura

 Tornar a la secció Enviar article Imprimir 28/07/05

JOC NOU

Daniel O'Hara -sembla un pseudònim- ha publicat una novel·la curta titulada *El dia del client* a Empúries; aquest invent comercial anomenat *Gaixample* és el decorat de les aventures picants del jove protagonista, de rosca, però servides amb una frescor, una franquesa i una lleugeresa notables. Deu ser la darrera obra gai publicada en català.

A València, Pre-textos acaba de treure una novel·la també de tema gai, de 800 pàgines, d'una gran qualitat *Nadan dos chicos*, de l'irlandès Jamie O'Neill, i el decorat de la relació homoeròtica de dos nois és aquí el punt catòlica a la societat irlandesa en el temps de la rebel·lió nacionalista del 1916. Si bé la primera obra corre d'interessar sobretot el que abans en deien "un públic advertit", la segona pot arribar a tota mena de públic gràcies a la novel·la farà passar per alt les característiques sentimentals dels protagonistes.

Fa temps es va publicar aquí la traducció d'un assaig de John Boswell titulat *Matrimonio entre iguales: las t mismo sexo en la Europa premoderna*, en el qual s'estudiava la litúrgia de les fraternitats o *adelpho-poesis* germànics bilaterals del mateix sexe, tal com apareixien en els ritus ortodoxos, comparant-los amb les cerimònies matrimonials heterosexuales, demostrant que les unions fraternals sancionades per l'Església eren anàlogues casoris heterosexuales. En la polèmica que s'ha mogut ara per l'aprovació de les bodes gais, no he vist que d'aquest i altres estudis sobre el tema. Acaba de sortir una obra que incideix en bona part en l'estudi de *Be friend* d'Alan Bray. L'autor aquí passa revista al llarg període en què dues persones del mateix sexe formaven conjugal, lliures i indissolubles a Europa i eren públicament consagrades i reconegudes als temples segons cristians.

També parla dels egipcis i dels grecs i les seves tradicions, del rei Eduard II i del seu Piers Gaveston -que no deixar-nos en el teatre- dels Ducs de Borgonya i el d'Orleans, d'Aquil·les i Patrocle..., i dels cavallers enterrats a tomba. I d'anècdotes, com la treta de Montaigne, d'un grup d'homes portuguesos que es van reunir a l'església de Porta Latina, a Roma, per casar-se amb les "mesmes serimònies que nous faisons", dient que ja les dones només podien dormir junts honestament si abans es casaven, ells volien fer al mateix, o sigui sí l'Església amb les cerimònies i misteris prescrits. La cosa, doncs, no és tan senzilla com diuen els partidaris de la llei. Per exemple, els gais radicals rebutgen la llei: és una regressió equivalent a convertir els proletaris accionistes. O les protestes que va aixecar l'aprovació a Dinamarca el 1989 d'una llei semblant, perquè de només es casarien els gais i els capellans que encara no ho havien fet, i que només tindrien fills els immigrants.

DIFERÈNCIA CRÍTICA

Per si les darreres novel·les i assaigs no fessin prou feix per animar el debat, surt un volum titulat *Teologia lesbiana*, subtítulat *Repeticiones con diferencia crítica*, d'Elizabeth Stuart a Melusina. És un tractat accessible amb referències a Karl Barth, a les teologies de l'alliberament, a Michel Foucault, a Paul Tillich... És la bona novel·la d'alliberament gai en relació amb l'Església... protestant.

La complexitat de la matèria reclama mans expertes. Però llegir que "no importa la capacitat de dos cristians sinó per acceptar els estranys", o "només és possible superar la cultura pornogràfica si ens atrevim a estimar d'allò que és diví", i que "en el moment de morir, l'Església ensenya que totes les identitats seculares se sot emborronament escatològic, i tot el que s'hagi escrit sobre el meu cos serà sobreescrit al seu torn pel meu bar animar molta gent avorrida de la repetició constant de tòpics i condemnes que no creen cap espai per a una contrària.

Teologies gai i lesbiana

EMILI TEIXIDOR